

Titlu original (eng.): Thief of hearts

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HERRON, RITA

Hoțul de inimi / Rira Herron

Traducător: Manuela Alexandrescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022

ISBN 978-606-736-477-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROZ “

RITA HERRON

Hoțul de inimi

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MANUELA ALEXANDRESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

**Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":**

Judy Chapman	-Un bun început	nr. 306
Patricia Hill	-Prinsă în mrejele pasiunii	nr. 307
Hilary Wilde	-Marea de turcoaz	nr. 308
Shanna Michaels	-Doamna și politistul	nr. 309
Flora Kidd	-Mireasa căpitanului	nr. 310
Noelle Berry McCue	-Țărnuț îndrăgostitilor	nr. 311
Karin Black	-Zbor cu peripeții	nr. 312
Iris Moore	-Mâna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licitația burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenei sălbatici	nr. 326
Anna Moines	-Dragoste târzie	nr. 327
Iris Valentine	-Lacrimi de fericire	nr. 328

Capitolul 1

Casey McIntyre avea o voce de înger.

Dar dacă era să te iei după anunțul personal din ziar, puteai să crezi că e cam nebună, o obsedată și poate chiar mai rău: o hoată.

Gabe Thomson îi alesese intenționat anunțul deoarece părea să nu aibă nicio legătură cu jafurile acelea neprofesioniste, și sperând să împuste doi iepuri dintr-o dată: să termine cu întâlnirile după anunțuri din ziare, ce-i fuseseră atribuite ca sarcină de serviciu și să găsească, probabil, o pistă să-l apropie de rezolvarea valului de delictе cu care se confrunta Atlanta de câțva timp. Mai verifică o dată adresa și o porni în viteză pe șosea, obsedat, ca din senin, de faptul că-l așteptau zile negre din clipa în care își aruncase ochii pe anunțul lui Casey:

Antichități clopotei, scorțoasă, narcise, abanos, seminee, struguri, îmbrățișări, înghețată, jogging, caleidoscop, râsete, filme, nesfârșire, măslină, paste făinoase, pături, iepuri, mătase, ursuleți, neobișnuit, violet, scris, x-uri, x-uri, x-uri, galben, cârciumărese

Tuncte și fulgere! Femeia asta nu scrisese nimic despre sine, doar o listă ce conținea cuvinte alese la întâmplare. Lista nu avea niciun sens. Când începu să citească și celalte anunțuri, o grimasă de dispreț i se zugrăvi pe chip, căci toate nu erau decât solicițiuni de întâlniri. Tocmai când își căuta și el o relație serioasă cu o femeie, Hank, șeful său, îi ordonase să scrie anunțul acela tâmpit. Era al cincilea la care răspundea. Și spera, cu ajutorul lui Dumnezeu, să fie și ultimul. Apoi putea să-și concentreze eforturile ca să-l găsească pe hoțul

acela de doi bani înainte ca rivalul său de la Sun să-l afle primul.

— La naiba, Gabe, prea te lași acaparat de cazurile astea, îi spuse Hank. Ia-ți ceva mai ușor. Mai distrează-te și tu.

Prostii!

La naiba, munca reprezenta pentru el tot stimulul de care avea nevoie. Cum putea Hank să spună că întâlnirile cu femei, alese după anunțurile din ziare, puteau fi numite distracție? Omul ăsta nu mai avusese de mult vreo misiune.

După patru întâlniri, Gabe deținea atât de multe informații încât putea scrie un articol întreg. Doamne-Dumnezeule, ba chiar o carte.

Îi reveneau acum în minte frânturi din ultimele seri. Făcea toate eforturile să le alunge. Brenda, matematiciana cea desteaptă, tăiase friptura în opt bucati, perfect egale. Biata Moreen se smiorcăia după fostul ei iubit, apoi i-a vărsat vin pe pantaloni și încercase să-l ștergă cu un șervetel murdar de spaghetti. Sandra, artista care picta tatuaje, se oferise să-i tatueze inițialele numelui ei pe fund. În noaptea aceea avusese numai coșmaruri în care un burghiu uriaș se îndrepta spre fundul lui, în timp ce Brenda îi ciopârțea organele în bucăți mici, cât un bob de grâu.

Și colac peste pupăză, noapte trecută și-o petrecuse în avion, unde nu putuse închide un ochi, tot încercând să pună cap la cap cele câteva date disperate pe care le avea despre un alt caz.

Gabe deschise portiera mașinii cu o mână, iar cu cealaltă își masă tâmpla pentru a-și mai atenua durerea de cap. Cască lung, cu toată gura, și se uită la ceas. Era ora 19:00. Spera din tot sufletul ca partenera sa să fie gata și ca seara să se termine cât mai repede.

Ieșind cu greu din mașina sa intră pe alee. Își văzu imaginea reflectată în geamul de la portiera din față și se strâmbă. Arăta ca naiba. Se aranjase pentru întâlnire într-un loc cam dubios, unde se întâlnise cu un infractor care mai-mai că-l luase la bătaie. În timpul încăierării se alesese cu vreo câteva găuri în jeansi, apoi avusese o pană și trebuise să schimbe cauciucul, iar hainele lui arătau mult mai neglijent ca înainte. Și culmea, deja începuse să-i crească și barba. Ceea ce-i dădea o înfățișare de om pictisit.

Bietei sale bunici i-ar fi fost rușine să-l vadă ducându-se la întâlnire îmbrăcat ca un vagabond. După ce o să-l vadă, Casey, probabil, îi va da un șut și-l va arunca afară. Ar fi trebuit să se ducă acasă și să se schimbe, dar asta ar fi însemnat să întârzie, iar pentru el punctualitatea era motiv de mare supărare. Poate că o să accepte să meargă până la el să-l aștepte să facă duș.

Încă de azi-dimineață, de când vorbise cu Casey la telefon, avusese o presimțire că întâlnirea cu ea îi va schimba viața. În bine sau în rău, asta nu știa. Accentul ei târâgănat de sudistă îi amintea de florile de liliac catifelate, iar cuvintele ei le asocia, în imaginația sa, cu gustul de caprifoi. Încercase să-i ghicească culoarea părului. Cenușiu? Roșcat-aprins? Imaginile sale fuseseră brusc cumate de vocea unui copil care le întrerupsese convorbirea. Muzica zgomotoasă ce se auzea ca fond sonor, îi alertase simțurile, provocându-i panică. Femeia asta e periculoasă. Ar putea să ia în considerare o relație serioasă cu o femeie, dar o familie de-a gata... asta era cu totul altceva. Ezitând să bată la ușă, mintea îi fugi către jafurile acelea recente. Cinci victime până acum. Prenumele primei victime era Angus. Acum hoțul ajunsese la litera F; Gabe se opri pe terasa de la intrare. Întâlnirea cu Casey, femeia cu înclinații spre înșiruirea de cuvinte dintr-o listă, i-ar putea ajuta să rezolve cazul, sau poate chiar ea era hoțul căutat. În ambele cazuri, ceea ce era inițial doar un articol de ziar, prost și bâlbâit, s-ar fi putut dovedi un adevărat reportaj de investigație. Privirea i se opri pe un iepuraș de lemn, pictat de mână, cocoțat sus, lângă ușă, și își înăbuși un chicotit. Casa lui Casey, îmbrăcată în faianță albastră Wedgewood, ca pe vremea coloniștilor, și cu panselutele aliniate pe gazonul din fața intrării îi sugerau o casă tipică de provincie. Avea sentimentul că o femeie care avea atârnat pe perete un iepure și care-și înșirase pe terasă niste colivii de păsări, vopsite în culori pastelate, nu putea fi o hoată. Dar aparentele puteau fi înșelătoare. Lucrând sub acoperire timp de zece ani pentru un ziar din Atlanta, știa foarte bine că mulți psihopați periculoși se ascundeau adesea sub înfățișări de oameni absolut normali.

Își înceastă pumnul și zăbovi cu el o clipă deasupra ușii roșii, căci dinspre fereastra deschisă veneau spre el acordurile unei muzici plăcute, dată tare. Se gândi să plece. În definitiv, nu știa nimic despre Casey. Putea foarte bine să se ducă acasă, să se uite la televizor și să mai recupereze din somnul pierdut. Ar putea chiar să-și termine articolul, fără să fie obligat să mai îndure încă o seară alături de o femeie peste măsură de plictisitoare.

Simțind dintr-o dată oboseala, Gabe bolborosi ceva a plecare, dar conștiința îl muștră și educația sa de sudist îl făcu să se oprească.

Auzi în minte vocea lui Maud, bunica sa dragă, care-i spunea că un domn adevărat nu-și contramandea niciodată întâlnirile. "Câteodată, bunico, pare-ai fi preferat să nu mă fi născut în Sud", murmură Gabe. Trase în piept o gură de aer, ridică pumnul să bată în ușă și se rugă ca seara aceea să treacă cât mai repede.

La naiba! Să le ia naiba pe toate.

– N-ai să pui niciodată mâna pe Henry S., spuse Casey, abținându-se să nu izbunească de furie. Nu-l iubești, Travis. Nu te interesează decât banii lui. Rânjetul sarcastic al lui Travis Satterfield, pe care Casey îl simți prin telefon, îi făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

– E fiul meu, Casey, nu al tău. Judecătorii vor fi de partea mea. E sânge din sângele meu, îi reproșă Travis disprețuitor.

Casey își înăbuși o injurătură.

– Din punct de vedere legal, copilul e al meu, Travis mi l-a încredințat mie înainte să moară și eu l-am adoptat pe Henry S. Actele pot dovedi asta.

Travis pufni batjocoritor.

– Să le ia naiba de hărții! Sunt încă tatăl lui. N-ai urmărit ultimele știri? Rudele de sânge câștigă întotdeauna.

Casey îl înjură în șoaptă.

– Halal tată! Copilul are 2 ani și nu l-a văzut niciodată. Cum crezi că va vedea judecătorul toate lucrurile astea?

Travis răsuflă din greu în telefon. Casey știa că acum se gândea la cuvintele ei. Și asta ar putea dura toată seara. Travis Satterfield era cam încet la minte.

– O să le spun c-am vrut să-l vizitez și tu nu m-ai lăsat.

Rozându-și o unghie, Casey își îndepărtă puțin aparatul de ureche. I se păru că aude un ciocănit ușor la ușă, dar râsul lui Henry S. umplea tot holul.

– O să-ți pară rău dacă nu cooperezi, o avertiză Travis cu răutate.

Casey își duse din nou aparatul la ureche.

– Las-o baltă, Travis. Henry S. e fericit. Caută-ți în altă parte bani să-ți plătești datoriile.

Casey îi trânti telefonul în nas, făcându-l să-și înghită ultimele cuvinte. Îl auzi pe Henry S. scâncind și fugi spre el.

– Oh, Henry S., ce-ai mai făcut acum? Țipă ea și se repezi în baie. Acum trebuie să chem instalatorul să desfundă toaleta. Sper că n-ai tras apa... dar cuvintele i se opriră brusc când văzu ce era înăuntru.

Luă în grabă câteva prosoape din dulap și le aruncă pe jos pentru ca apa scursă din toaletă să nu ajungă la covorul din hol. Henry S. lipăia desculț în șuvoiul de apă, mișcân-

du-și degetele de la picioare. Casey sări să-l ia de acolo.

– Nu călca înăuntru, măi, bobocule.

Henry S. chicoti.

– Lece.

– Cu ce-ai înfundat olița? îl întrebă Casey, prinzându-și părul deasupra capului.

Henry S. aruncă un zâmbet, mândru de el.

– Ba... oane! zise, dar cuvântul nu se auzi prea bine căci își scoase limba afară ca să i se vadă o bucată de gumă de mestecat.

– Baloane? îl întrebă Casey. Dar nu mai avem baloane. Le-am folosit pe toate la ziua ta, luna trecută.

Henry S. îi arătă o cutie mică ce plutea în baie, într-un colț. Casey mormăi ceva, căci recunoscuse pachetul a ceea ce ar fi trebuit să fie niște prezervative verzi-neon.

– Am uitat că Brick și Sheila le-au lăsat aici, în dulap, mai bolborosi Casey, oftând exasperată. Fir-ar al naibii, Henry S., îmi pui răbdarea la încercare și-mi vine să-ți dau vreo două. O să încărunească de tot înainte de vreme, dacă nu te potolești cu boroboatele.

Henry S. chicoti iar.

– Mama ale pălu' dlăgut, loșu.

Casey se încrunță în timp ce-și trase pe mâini o pereche de mănuși galbene, de cauciuc.

– Roșu și portocaliu datorită ție, micuțule. De ce i-ai pus lui mami vopsea în păr în timp ce făcea nani? De-abia am ațipit zece minute. Sper să iasă culorile până pleacă mami la întâlnire.

Henry S. râse și arătă spre gura lui Casey.

– Mami, buze albaste.

Casey aruncă o privire în oglindă, ștergându-și cu înversunare buzele.

– Da, mami are buze albastre și tu la fel. Cuvântul ăla era taie greu de pronunțat. Trebuie să-mi curăț bine de tot buzele și să mă dau cu douăzeci de straturi de ruj ca să acopăr unnele. Gabriel Thornton ar fugi ca din pușcă dacă m-ar vedea în halul ăsta.

– Iepulaș spuse Henry S. și își mișcă mâinutele dolofane deasupra capului, imitând urechile de iepure, apoi fugi în hol.

– Vleau iepulaș.

– Nu pune mâna pe iepurașul de mucava de pe masă. Trebuie să se usuce, mormăi Casey. Dar exact în acea clipă își dădu seama că ultimul său proiect artistic se dusese de răpă.

Mai aruncă un prosop pe mormanul îmbibat cu apă și tâsni după copil. Se opri deodată, auzind venind dinspre ușă o bătaie puternică.

– Doamne, în sfârșit! spuse ea. Trebuie să fie instalatorul. Te rog, Henry S. să stai cuminte acum.

Casey se uită prin cameră la grămezile de jucării și de prosoape întinse pe podea, apoi se încruntă când văzu ce halat zdrentuit avea pe ea. Bătaia se auzi acum și mai tare.

– Nu-mi vine să cred că pot apărea în halul ăsta în fața lumii, băigui ea, repezindu-se spre ușă. Fie și în fața instalatorului!

Se auzi soneria și Casey se uită la ceas. Un instalator cam nerăbdător.

– Slavă Domnului că nu e decât șase. Mai am timp să mă schimb până vine Gabe. Soneria se făcu din nou auzită. Ce te grăbești așa? Vin acum.

Deschise brusc ușa, Casey uită o clipă la înfățișarea sa neglijentă căci privirea i se cufundă în cei mai cenușii ochi pe care-i văzuse vreodată.

Bărbatul de la ușă făcu un pas înapoi, șocul întipăririi pe față o expresie uluită.

Amintindu-și de calitățile sale, bine antrenate, de investigator, Gabe își disimulă la iuteală prima impresie, mascând-o sub o expresie imperturbabilă. "Aceasta era Casey McIntyre? O femeie mică, cât un bob de mazăre, cu părul vopsit în roșu și portocaliu, cu buze albastre, invocând cea mai absurdă scuză pe care o auzise vreodată, în legătură cu hainele de pe ea. Și ce naiba era crema aia verde de pe fața ei? Semăna cu ceva între o cântăreață punk și o șleampă.

Cu ea trebuia el să se întâlnească? Doamne-Dumnezeule! Gentleman sudist sau nu, s-o lăsăm moartă, bunică Maud! Sarcină de serviciu sau nu, să te ia naiba, Hank! Sunt niște lucruri pe care un bărbat nu e obligat să le facă!

Avu impresia că o aude pe Casey spunând ceva despre niște pantaloni scurți, apoi mai bolborosi ceva dar el nu înțelesese mai nimic din cauza muzicii date tare. Presupusese că l-a întrebat dacă el era persoana cu care trebuia să se întâlnească, așa că dădu din cap, prea socat de apariția ei ca să mai facă ceva.

– Tu... aici este Riverside 2505? reuși Gabe, în sfârșit, s-o întrebe, împiedicându-se în cuvinte.

– Da.

Acesta să fie oare instalatorul? se întreabă Casey, uitându-se fix la bărbatul înalt și lat în umeri care-i stătea în prag. Un tip cam de 1,90, plin de mușchi, cu un păr ciufulit și cărliontat, blond-roșcat. Mai bine și-ar contramanda întâlnirea și ar rămâne cu el acasă.

Câteva picături de transpirație îi apărură pe față, iar pielea bronzată luă o ușoară tentă verzuie, pe măsură ce încerca să-și găsească cuvintele. Mare brânză că arăți așa de bine, gândi Casey. Nici măcar înfățișarea sa nu putea ascunde că era cam sărac cu duhul. Bietul de el! Probabil că nu terminase nici liceul, dar cel puțin avea o slujbă. E adevărat că nici ea nu avea o educație prea aleasă, așa că-l admiră pentru faptul că putea să câștige un ban cinstit.

Bărbatul își încheștase pumnii când începuse să vorbească.

Lui Casey i se făcu milă și se hotărî să-l salveze din acea situație. Zăbindu-i larg, închise casetofonul, îl apucă de un braț și-l trase în casă.

– Haide, te așteptam, îi spuse Casey.

– Mă... așteptai... băngui Gabe.

– Da. Casey se uită la pantalonii lui zdrentuiți și la tricoul spălăcit. S-ar putea să-ți uzi pantalonii.

Nu că -ar strica mai mult, își dădu ea seama. Bietul de el avea găuri în pantaloni cât o minge de baseball, iar tricoul parcă ar fi fost spălat la mașină de mii de ori. Ea știa că instalatorii câștigă destul de bine, dar ăsta părea cam zgârcit. Sau habar n-avea să se îmbrace. Desigur că venise ca să-i desfundă WC-ul, dar chiar și așa, cu pantalonii găuriți, i se putea întrezări o piele superbă și niște mușchi cum nu mai văzuse până atunci. Păcat că nu avea o gaură și în fund. Ar fi putut să vadă mai bine ce se ascundea acolo. Și probabil că nu -ar lua prea mult timp să-i sfășie tricoul de pe el. Atunci ar fi putut să arunce o privire asupra pieptului musculos. Oare avea pe piept același păr blond-roșcat? Și era la fel de cărliontat ca și părul zburlit de pe cap? Doamne, Casey, chiar că ești disperată. Ți se scurg ochii după un instalator tântălau!

– Am spus... că n-aș vrea să-ți uzi pantalonii.

Abținându-se să nu-i scape printre dinți una dintre expresiile ei favorite, Casey optase pentru pronunțarea fiecărui cuvânt ca și cum ar fi vorbit cu Henry S. Dar acum n-avea timp pentru așa ceva. Dacă nu-și ștergea cât mai repede masca asta verzuie de pe față, va trebui s-o spargă mai târziu cu o daltă. Pielea de pe obraji deja începuse să se întărească și să crape. Instalatorul cel sexy, dar sărac cu duhul, îi aruncă o privire ciudată și ei îi veni să se ascundă de rușine vreo zi, două până când lucrurile se vor mai liniști. O, pe cine naiba voia ea să prostească? Pentru ea viața n-a avut niciodată și o latură mai liniștită.

Bărbatul parcă avea în continuare limba legată, iar ochii îi ieșiseră din orbite tot uitându-se la ea.

– Nu ți-ai adus sculele cu tine? îl întreabă Casey, aruncându-i o privire agitată. Gabe dădu

din cap, confuz, neștiind despre ce vorbea.

– Nu-i nimic, îl bătu Casey pe mână așa cum făcea cu Henry S. când făcea vreo prostie. Cred că am eu tot ce-ți trebuie, și Casey îl dirija ușor pe Gabe prin dezordinea din cameră.

Aceasta părea ca răscolită de o tomnadă, și când dădu cu ochii de ea, Gabe păli. Casey se grăbi să-și ceară scue.

– Sări peste jucării, îi spuse ea cu calm, dând cu piciorul într-un maldăr de litere cu magnet.

N-a putut niciodată să-și trăiască viața, stând ca pe ghimpi de frică să nu fie vreun prosop aruncat aiurea, sau vreun fir de praf care să deranjeze. De o viață ca asta fugise ea de-acasă cu mulți ani în urmă, fără să se mai întoarcă vreodată. Și nici n-avea de gând să-l facă pe Henry S. să ducă o viață sub amenințări, așa cum avusese ea cu tatăl vitreg.

Cu un copil mic care abia învățase să meargă, viața ei era într-o agitație continuă, dar Henry S. merita toată osteneala, chiar dacă toate lucrurile erau aruncate vraise, te împiedicai și te lipeai mereu de ele. Chiar dacă trebuia să plătească o avere pentru a desfunda toaleta. Și chiar dacă ar trebui să stea toată viața fără să se întâlnească cu vreun bărbat. Și chiar dacă avea acum părul vopsit în roșu și portocaliu, iar buzele albastre.

– Baia e pe-aici. Am pus eu pe jos niște prosoape, dar tot s-ar putea să te uzi la genunchi. Sper să termini curând treaba, ca să pot face repede curat.

Bărbatul îngheță, lovit de o criză de tuse. Casey îl bătu pe spate.

– Ție bine? Vrei să-ți-aduc un pahar cu apă înainte să începem?

El începu să tușească și mai tare, când dădu din cap pentru a-i refuza oferta; Casey îl bătu pe spate cu pumnul, sperând ca tusea să se mai liniștească, să nu-i sară ochii din cap.

Muschii de pe brațele, lui Gabe se încordară sub degetele ei subțiri. Să fi căpătat muschii ăștia de la reparatul țevilor? S-ar putea face o casetă grozavă după așa ceva. Mențineți-vă în formă reparându-vă robinetele.

Gabe se simțea ca și cum tocmai ar fi ajuns în zona crepusculară. Oare lucrurile nu se precipitau prea mult încă de la prima întâlnire? Înțelesese imediat cum stau lucrurile cu ea și se abținu să nu izbucnească în râs. După felul în care arăta, probabil că singura soluție era să-i vâre pe bărbati repede în pat. Probabil că niciunul nu rămânea mai mult decât era nevoie. El oricum nu era chiar atât de disperat!

Acoperindu-și gura cu mâna pentru a încerca să-și potolească tusea, Gabe se trezi în fata sa cu un băietel blond și buclat, cu buze albastre, la fel ca și Casey. Avea un tricou pus cu totul și cu totul aiurea și o pereche de chilotei având desenate pe spate diverse imagini cu

blicci. Sub braț avea un urs mare de pluș maro, aproape cât el. Ursul era îmbrăcat cu o pereche de chiloți din dantelă neagră, cum decolaiți, cu un sutien de mătase roșie, cu cupe sub formă de inimioare, iar de una dintre urechi avea lipit un tampon de tip maxi. Probabil că nebulnia era ereditară în familie.

– O, Dumnezeuule! mormăi Casey. Se înroși toată. Ce-ai făcut, Henry s.? Copilul își întinse cu mândrie ursul, ca să-l vadă mai bine.

– Ursulețul Bobby îmbrăcat, spuse Henry S. Ochii lui Casey îi întâlniră pe ai lui Gabe și acesta izbucni în râs.

Casey se îmbujoră, și își acoperi fața cu mâinile.

– Nu-mi vine să cred, suspină ea. E cea mai cumplită zi din viața mea. Ce altceva s-ar mai putea întâmpla?

Gabe își dădu seama imediat ce altceva s-ar mai putea întâmpla, căci un câine uriaș tocmai își făcu apariția, alergând spre ei. Bolidul blănos de vreo optzeci de kilograme trecu în viteză pe lângă ei și se opri, tropăind, tocmai în mijlocul băii. – O, nu, Dog! tipă Casey și ridicându-și poalele halatului, tășni în urma animalului.

Gabe o urmă din instinct, cu Henry S. în urma lui.

Cei trei se opriră chiar în pragul ușii de la baie, tocmai când animalul alunecă pe apa ce inundase încăperea și începu să bea din vasul de toaletă împrăscând totul în jurul lui, cu labele sale enorme. Henry S. începu să alerge prin cameră, dar Casey îl înfășcă și îl aruncă lui Gabe în brațe.

– Ține-l! tipă ea.

Văzând expresia de totală nedumerire de pe fața lui Gabe, izbucni în lacrimi, îl trase înapoi pe Henry S. și-l așeză cu tandrețe pe jos, în hol.

– Stai aici, scumpete.

După ce-și șterse lacrimile din ochi cu palma încă înmănușată, se întoarse spre câinele ud learcă și-i arătă ieșirea. – Marș afară, Dog!

– Așa îl cheamă, Dog?

– Nu. îl cheamă Horace Winchester, Xavier Stanford al IV-lea, îi răspunse ea, pronunțând cu grijă, separat, fiecare cuvânt. Simțea că nu mai are răbdare. Dar singurul nume la care răspunde e Dog, pentru că așa îi spune Henry S. Și de câte ori îl strigă, îi dă să mănânce numai bunătați.

Casey suflă într-o șuviță de păr care-i cădea pe față. Era doar o scriitoare plină de imaginație, ce naiba! Ce, credea că n-o să fie în stare să inventeze un nume pentru câinele ei? Și